

DWAAS

En het Magische Hert

Het lied van het Magische Hert: BOEK I

Geschreven door Clark Gillian Van Herrewege

© 2020 Clark Gillian Van Herrewege
Eerste Editie
ISBN 9789464053739

1. HET LIED VAN HET MAGISCHE HERT
2. DE RIDDER DER SPEREN
3. DE WATERNIMFEN
4. DE ZIENER
5. EEN WENS IN VERVULLING
6. EEN LACH EN EEN TRAAN
7. EEN STAP IN DE WERELD
8. VIER KLEINE DWERGEN
9. IK ZIE, IK ZIE, WAT JIJ NIET ZIET
10. DE TORENS VAN HET KASTEEL
11. DE DROMEN VAN DE DWAAS
12. DE POORTWACHTER
13. DE SCHITTERENDE WATERVAL
14. DE KRAKENDE MOESTUIN
15. IJZEREN KETENS EN GOUDEN KETTINGEN
16. DE KATTEN VAN DE WATERPUT
17. LEF
18. DE HAL DER HELDEN
19. HET VUURWERK
20. EEN GOUDEN KOOI EN EEN HOUTEN ZWAARD
21. HERINNERINGEN IN STEEN
22. DE SCHADUW OVER HET DORP
23. EEN STILLE NACHT ONDER DE MAAN
24. DE GEVALLEN STER

25. DE KRUIKEN EN DE KRONIEKEN

EPILOOG: NIEMANDSLAND

1. Het lied van het Magische Hert

Er was eens heel erg lang geleden op een plek die het verste was van de beschaving een eenzaam dorpje. Omdat de dorpelingen ooit hun schone dochters verstopten wanneer de Keizer op bezoek kwam, noemde hij de streek daarom “het land van de meetjes” en sindsdien was de streek gekend als het meetjesland.

Vele jaren later woonde in dat dorp een kind met grote ogen. Hij kon het meeste genieten van deze drie dingen: spelen, rusten en dromen. Op een zonnige dag wachtte in de keuken een verse appeltaart om opgegeten te worden en omdat de taart nog te heet was om op te eten, stuurde zijn moeder hem naar buiten om te spelen in het gras. Maar nu was het zo dat hij zodanig ver over het grasveld was gelopen dat hij tot ver buiten het dorp was gelopen. Zodanig ver dat hij hun huis niet meer kon zien staan.

En zo ver danste hij over de velden mee met de kikkers en de padden tussen de grassprietten, vlinders en motten in de wind en ook de konijnen in hun hollen onder de grond, tot hij op een gegeven moment een muur van bomen zag. Zo dik stonden de bomen op elkaar, dat hij er nauwelijks doorheen nog het bos kon zien. En tussen de donkere hoge bomen, brak zo hier en daar een streepje zon door, niet te veel, maar ook niet te weinig. Er was daar iets waar hij stil van werd, iets mysterieus, iets ongelooflijk curieus waar hij simpelweg zijn grote ogen niet van af kon halen.

Een gewei met takken zo hoog als de bomen zelf, een vacht zo zacht als het mos op de boomstammen maar zo donker als de schors, en schrikwekkende ogen zo diep en helder als het stille water van een bosvijver, zo zag de jongen een enorm groot wezen bewegen tussen de bomen. Het stapte traag, maar met opzet. Zijn lange, lange poten, zijn snuit en het majestueuze gewei kwamen voorzichtig uit de schaduw tot de jongen ineens oog in oog stond met het reuzehert. Er was een moment van stilte terwijl ze elkaar aankeken. Het reuzehert keek naar het kind. Het kind keek naar het reuzehert. Zo begreep het kind voor het eerst in zijn leven hoe schoonheid een mens van de tijd kan bevrijden. En zodanig betoverd was het kind dat hij naar het reuzehert toe stapte.

Maar zijn vader was hem komen opzoeken en trok hem met een boos geweld weg. Het kind keek om. Het reuzehert was terug verdwenen in zijn bos.

Kwaad zei de vader: "Stout kind! We dachten dat we jou kwijt waren! Gelukkig heb ik je gevonden voor het donker wordt. Er had iets met jou kunnen gebeuren! Weet je niet hoe gevaarlijk het buiten het dorp is voor kinderen?"

Zodoende trok hij de jongen weg uit het donkere bos. En hoezeer de jongen ook probeerde uitleggen dat er een magisch wezen was in het bos, een reuzehert die hij met zijn eigen ogen had gezien, het haalde niets uit. Zijn vader geloofde niet in sprookjes.

Eens zijn vader hem thuis had gebracht en hem huilend aan tafel had gezet waar de appeltaart inmiddels afgekoeld was, zei vader

tegen moeder: “Het is hoog tijd dat we hem leren waar brood, melk en vlees vandaan komen.”

Zo kreeg de jongen te leren dat dorpelingen zorgen voor elkaar door te werken voor elkaar. En daarom kon iemand maar één dag van de zeven rusten, slapen en dromen, zodat die zijn burens niet in de steek zou laten.

Zo groeide de jongen op en na verloop van tijd werd hij een van de jongemannen die iedere dag weg bleef van waar hij *wou* zijn, om één enkele dag te kunnen dromen over waar hij *zou kunnen* zijn. Er was maar één plek waar hij écht wou zijn en dat was het bos waar het reuzehert hem ooit als kind had gezien.

Toch was het zo dat in de wijde wereld ook mannen waren die niet in één dorp bleven wonen en werken. Dat waren mannen van vele verhalen en vele goocheltrucs die op bezoek kwamen tijdens feesten of festivals. Eén van deze mannen kwam, met zijn huifkar voortgetrokken door twee paarden, het dorp binnen gereden. En wanneer deze man, die zichzelf ‘de Troubadour’ noemde, uit zijn kar stapte, klapten alle dorpelingen al van blijdschap in hun handen!

Tussen zijn goocheltrucs door vertelde hij ondertussen ook verhalen over helden van oude tijden en ook van de magische wezens die in de bossen leefden: de kabouters met hun paddenstoelen, windgeesten in de wolken, waternimfen in de vijvers of rivieren, en elfjes tussen de bladeren van de bomen.

Nu was het zo dat de Troubadour terug in het dorp was tijdens de kermisfeesten. Er was muziek, er was drank, er waren zoetigheden, versnaperingen en vooral ook veel volk. Zoals gewoonlijk vertelde de Troubadour zijn verhalen met grote geste en spektakel. Normaal gezien luisterde de jongeman altijd met gouden oren, maar die dag was hij vermoeid door het dagelijkse werk en dacht hij alleen aan de zachte lakens van zijn bed in plaats van de grote heldendaden van de moedige ridders zonder vrees. Maar op een gegeven moment begon de Troubadour een verhaal te vertellen waarvan zijn ogen terug wijd open gingen staan.

Het was het verhaal van het Magische Hert; een hert zo groot als de bomen met een vacht glanzend en zacht, en een gewei waarin steeds schitterende elfjes zitten. Ooit, heel erg lang geleden, toen de mens nog niet wist wat huizen of tuinen waren en ze nog konden spreken met de dieren, toen leefden alle mensen samen met hem in de bossen.

Hij nam zijn harp en zong het lied van het Magische Hert:

Het Magische Hert herinnert zich de hemel zoals ze was.

*Hij ziet nog steeds de ontluikende maan en hoe ze met uitgestrekte armen
licht schonk aan iedereen.*

*Hij weet nog hoe de kleuren van de hemelse oceaan neerdaalden met een
ademhaling.*

Het Magische Hert herinnert zich de wereld zoals het was.

*Hij ziet het nog hoe het leven ontluikt uit het eerste zand.
Hij hoort nog het ene lied over alle bergen en rivieren. Dezelfde melodie
in alle levende wezens.*

*Het Magische Hert herinnert zich het bos zoals ze was.
Hij hoort nog de onoverwoestbare kracht van de oude en wijze bomen.
Hij herinnert zich koninkrijken van bijen, rijk en overvloedig, altijd
bezig, altijd vrij.
Hij ziet nog de kleuren in het lied van de vogels bij zonsopgang, en de
bloemrijke geur van
zonsondergang.*

*Het Magische Hert herinnert zich de mens zoals ze was.
Hij ziet nog hun lieve ogen, hun tedere wijsheid.
Hun onverstoorde glimlach.*

*Het Magische Hert herinnert zich hoe de mens zijn bos verliet.
Hij herinnert zich hoe ze hout namen van de bomen, zaden van de
planten, dieren uit hun nesten.
Hij herinnert zich dat de mens na een tijd het bos vergat.
En hij herinnert zich dat ze nooit meer terugkeerden.*

*In de stilte van zijn bos ziet hij nog steeds de wereld zoals het is.
Hij ziet de hemel, een schouwspel van wolken en sterren.
Hij ziet de wereld, een landschap van laten leven en laten sterven.*

Hij ziet de mensen, de storm van hun levens en de stilte in hun ogen.

En zelfs al was de jongeman zo moe, die nacht kon hij nauwelijks slapen. Zodus, de volgende ochtend aan het goochelkraam van de Troubadour vroeg de jongeman:

“Troubadour, vertel mij eerlijk: is uw goochelarij echte magie?”

En de Troubadour antwoordde lachend: “Ik zal het je vertellen, *jonge dwaas*. Aan de mensen die mijn goocheltrucs grappig vinden, zeg ik dat het een grap is! Maar alle mensen die de echte magie van mijn trucs zien? Zij worden stil en beginnen na te denken in zichzelf, en stellen geen vragen. Maar wat ik nooit of nooit doe, is de mensen tegenspreken, want dan krijg ik geen eten en geen drinken!”

En de Troubadour lachte hartelijk en sloeg de verbaasde jongeman op zijn schouder.

“Maar jou,” ging de Troubadour op een fluisterton verder, “jou noem ik een *Dwaas*, omdat jij ziet dat het echte magie is, en toch nog vragen stelt.”

En de jongeman ging die dag naar huis en deed wat hij het liefste deed: rusten en dromen. Die nacht droomde hij van de verhalen van het mysterieuze bos. En de droom werd ineens heel helder! Hij zag het Magische Hert in het dorp rondlopen tussen de huizen. Bij de ramen van elk huis stond het Magische Hert stil om binnen te kijken naar de slapende mensen. Maar de slapende dorpelingen hadden zo

vredevol onder hun dekens allemaal hun ogen gesloten. Niemand kon het Magische Hert zien.

De dag erna, gesterkt door zijn droom, vertelde de Dwaas tegen zijn vrienden op het dorpsplein dat hij met zijn eigen twee ogen het Magische Hert uit de verhalen van de Troubadour had gezien. En niet alleen dat: het Magische Hert had ook hem gezien. Maar in tegenstelling tot wat de Dwaas verwachtte, waren de jongens niet onder de indruk.

“Dat kan niet”, zeiden ze simpelweg.

Wat de Dwaas ook zei, niemand in het dorp wou hem geloven.

“Wat maakt het eigenlijk uit dat je hem gezien hebt of niet?” zeiden de verveelde dorpingen na een tijd.

En de Dwaas zei met een overlopend hart: “Heel veel! Hij was het meest prachtige, magnifieke, mooiste wezen dat ik ooit heb gezien!”

De dorpingen zeiden daarop: “En wat voor nut heeft mooi zijn?”

2. De Ridder der Speren

En nu was het zo dat een hele tijd later, er een ridder op bezoek kwam in het dorp. Op een groot, wit paard kwam hij binnen gereden, en kondigde hij aan: “Ik ben de Ridder der Speren! Ik vecht aan de kant van rechtvaardigheid voor zij die dat zelf niet kunnen. Ik bescherm de zwakken. Ik ben de Ridder der Speren, tot uw dienst!”

Tussen de dorpelingen kwam ook de jongeman kijken en bewonderde zijn woorden, gesproken met een forse stem als van een beer. De Dwaas dacht meteen aan het reuzehert, en dat de Ridder der Speren hem misschien kon helpen om hem te vinden! Maar een van de dorpelingen had de jongeman al met haar dikke ellenbogen opzij geduwd en zei meteen: “O sterk en nobele Ridder der Speren, ik heb een tijd geleden de drie maten van mijn moeder begraven aan een appelboom ver weg van het dorp, zodat de heks ze niet zou kunnen afpakken.”

“Waarom wil de heks jouw maten hebben?”

“Het zijn de allerbeste maten, veel beter dan welke meetlat dan ook. We maakten er altijd het beste weefgetouw mee. Maar sinds de heks dat te weten is gekomen, kwam ze mij en mijn man steeds beheksen met slechte woorden en we konden niet meer slapen.”

“Waar is de heks nu?”

“Niemand weet waar ze is. Maar luister goed, Ridder der Speren. Mijn man heeft de maten in een doek gewikkeld waarin hij en zijn

vader en zijn grootvader en zelfs zijn overgrootvader lagen toen ze geboren waren. Het doek is daardoor zo onschuldig dat de heks ze niet kan aanraken! Daarom heeft ze drie enorme everzwijnen aan de appelboom gezet om het te bewaken.”

“Lieve vrouw, ik zal jouw maten terughalen zodat jullie in het dorp terug weefgetouwen kunnen maken met een en dezelfde verhouding.”

“Bedankt, ridder”, zei de vrouw, “en wees gewaarschuwd. De everzwijnen zijn niet alleen groot en wild, maar ook behekst en ijzersterk. Mijn man is daar gestorven toen hij de maten terug wou halen.”

De ridder knikte naar de vrouw en legde zijn hand, bedekt in zwaar glanzend en opgepoetst harnas, zachtjes op haar schouder.

“Geen zorgen, vrouwe, ik zal niet alleen de maten terugbrengen, maar ook de dood van jouw man wreken!”

Hij keek rond naar de menigte die zich rond hem had verzameld.

“Wie hier kent de weg naar de appelboom?”

De Dwaas wist maar al te goed waar de appelboom was, want het was dezelfde appelboom waar zijn moeder hem vroeger appels liet plukken voor de appeltaart.

“Ik weet het zijn!” zei de jongeman.

Voor hij het wist, had de Ridder der Speren hem aan zijn arm met een grote zwier op zijn paard gehesen en galoppeerden ze met hun twee het dorp uit.

De jongeman wees de ridder in de richting van de appelboom en toen ze er aankwamen, zagen ze al snel de drie monsterlijke everzwijnen.

“Wacht hier”, zei de ridder de Speren en zette hij de Dwaas op een veilige afstand neer. De ridder reed naar de appelboom met een grote bocht; wierp zijn speer met een ferme kracht door de lucht, en doorboorde het eerste everzwijn. Hij stevende daarna op de appelboom af en trok snel de speer uit het karkas.

Opnieuw maakte de ridder een bocht en wierp een tweede keer zijn speer met een enorme kracht. Ook het tweede everzwijn was daarmee geveld. Maar het derde everzwijn bleef niet stilletjes bij de boom wachten op de ridder. Hij was al met zijn poten in een razernij zodanig aan het stampen dat er appels uit de boom begonnen te vallen. En in een oogwenk stevende het everzwijn woedend af op de ridder! Met een doffe klap lagen de ridder en zijn paard op de grond!

De Dwaas wou de gevallen ridder te hulp schieten, maar een hand met lange vingers en bruine nagels hield hem tegen. Het was de heks! Ondertussen had het everzwijn al deuken zitten maken in het harnas van de ridder, die met veel moeite terug recht stond. Zonder zijn speer kon hij echter niets doen tegen het monsterlijke dier. De heks lachte kakelend in het oor van de bibberende Dwaas terwijl het everzwijn de ridder opnieuw en opnieuw deed vallen.

“Trek uw harnas uit!” riep de Dwaas luidkeels!

De heks bedekte zijn mond onmiddellijk met haar enorme handen en siste: “Stil, domme kleine rat!”

Maar de ridder had hem al gehoord, en tussen de meedogenloze stoten van het everzwijn door maakte hij zich met veel moeite los van zijn harnas, tot hij zwetend eruit los was gekomen, naar het karkas liep en zijn speer eruit haalde.

“Kom maar af!” riep hij naar het monsterlijke everzwijn, “Kom maar!”

“Niet doen!” riep de heks nog, maar het koppige dier rende al uit alle macht naar de ridder om hem een laatste stoot te geven. De ridder wachtte stokstijf op het everzwijn en stak de speer moeiteloos door zijn schedel met een kleine sprong. Het everzwijn was morsdood.

“Verduiveld!” zei de heks, en met een toverspreuk vloog ze met de angstige Dwaas tot boven in de appelboom, waar de ridder hen niet zou zien.

Aan de stam van de boom lag er een skelet met een hand half begraven onder de grond. De ridder wist meteen wie het was. Hij groef diep in de grond en zoals hij had verwacht vond hij een doek met daarin drie maten. Een cirkel, een winkelhaak en een driehoek.

De heks sprong naar beneden en graaide de maten uit de handen van de ridder. Ze nam zijn speer af en stak hem in zijn schouder.

“Zonder jouw harnas ben je niet veel, koene ridder die je bent”, zei de heks, “je bent alleen maar een man in ondergoed met een bloedende arm. En zonder jouw speer ben je al helemaal niets.”

“Waarom moet je deze maten zo graag hebben, heks?” vroeg de ridder.

De heks zei: “Ik heb dingen gezien, ridder, nog meer dan jij. Ik heb andere dorpen gezien, hoog in de bergen en laag bij de zeeën. Ik heb steden gezien en ik heb eenzame torens gezien met geheimen en met schatten. Maar nergens heb ik maten gezien die zo helder en juist waren als de maten uit dit dorp dat zo ver weg is van alles, ingesloten door bossen. Deze geweldige maten zijn gewoon verspild aan zij die niet begrijpen hoe goed ze zijn. Zij weten niet wat ze hebben!”

“Maar het is van hen. En zij zijn de rechtvaardige eigenaars. Geef het terug, heks.”

De heks begon opnieuw te kakelen.

“Rechtvaardigheid? Laat me niet lachen, ridder. Vertel jij mij anders eens iets. Ik heb een vraag voor jou: als de Koning der Speren sterft en ze kronen als opvolger een everzwijn en plaatsen op zijn kop een prachtige kroon van goud en edelstenen, zou jij jouw trouw zweren aan hem? Natuurlijk niet, het is een grap! Edelstenen maken geen koning!”

“Geef het terug of anders...” zei de ridder.

“Jij durft nog, ridder”, zei de heks, “Wie is het publiek van jouw ontroerend schouwspel? Ik hoop niet mezelf, want morgen ben ik al alles vergeten over vandaag omdat ik zo blij ben met mijn nieuwe instrumenten!”

En terwijl de heks maar praatte en praatte, had de ridder achter zijn rug een touw geknoopt van het doek met zijn lenige vingers. De Dwaas had dit gezien en plukte een onrijpe appel van de takken en gooide de appel zo hard hij kon op de heks! De appel raakte haar recht op haar hoofd en ze viel pardoes op de grond. De ridder greep haar vast en met zijn touw bond hij haar vast aan de appelboom.

De heks huilde en huilde, maar geraakte niet los van de boom omdat ze het doek niet kon aanraken zonder te verbranden. En zo lieten de ridder der speren en de Dwaas haar achter, eenzaam en alleen, om de maten terug te brengen naar het dorp.

De dorpelingen juichten hen toe, blij en opgelucht dat ze de kwade heks hadden verslaan en de maten terug hadden gebracht. Nu konden ze terug rechte huizen bouwen, rechte kleren maken, en ronde borden en kommen bakken. Er werd een groot feest gehouden om de moed en sterkte van de ridder te eren, die het opneemt voor de zwakken. Ondertussen vergaten ze allemaal dat de Dwaas het leven van de ridder had gered met de appel.

Tijdens het feest diep in de nacht, kwam de ridder naar de Dwaas toe en bedankte hem om zijn leven te redden. Zonder de Dwaas zou het nooit gelukt zijn om de heks te verslaan, vertelde hij hem rustig.

En de ridder gaf aan de Dwaas een mooie knapzak met enkele dingen die hij meedroeg.

“Dit was van mijn jongere broer, mijn voormalige schildknaap, maar ik wil het je geven als dank.”

Het was een knapzak met een paar zilveren schatten: een grote ronde beker, een mooie dolk, een paar zilveren munten. Hij gaf hem nog ook nog zijn speer om de knapzak aan vast te maken.

“Mag ik dit allemaal hebben?” vroeg de Dwaas.

“Zeer zeker”, zei de ridder.

De Dwaas zag zijn kans schoon om een vraag te stellen aan de Ridder der Speren en zei: “Ridder, zou je mij willen helpen om een Het Magische Hert te vinden in het bos?”

De ridder nam de schouders vast van de Dwaas en antwoordde: “Ik zou je zeer graag willen helpen daarmee, maar jaag alleen maar op échte dingen, geen verhaaltjes.”

3. De waternimfen

Het feest ging tot diep in de nacht door, maar de Dwaas keerde al vroeg van het feestgedruis terug naar huis. Door de woorden van de Ridder der Speren had hij geen zin om te vieren. In bed merkte de Dwaas dat zijn gedachten maar bleven malen en malen. Hij overpeinsde de hele zaak zo hard dat, wanneer de zon opkwam, hij al vastbesloten was om zelf het Magische Hert te gaan zoeken, zonder ridder! En met de knapzak, vastgebonden aan de speer over zijn schouder, trok hij naar het donkere bos.

Op zijn lange, lange weg passeerde hij de appelboom waaraan de heks nog zat vastgebonden. Zij zag hem en riep lieve woorden naar hem, triestige woorden, woedende woorden. Maar de Dwaas keek haar niet aan en liep door.

“Waarom loop je van mij weg, dwaze jongen? Waarom laat je mij hier zo hulpeloos achter? Hoe kan een jonge knaap zoals jij al zo harteloos zijn?”

Bij al deze woorden keek de Dwaas niet om en liep verder in de richting van het donkere bos. Daarom begon de heks toverspreuken te prevelen en te fluisteren. En uit haar toverwoorden kwam een wilde lynx tevoorschijn. De grote kat begon de Dwaas aan te vallen met een luid gebrul. Om hem af te weren gebruikte hij de grote speer van de ridder. Maar de lynx was zodanig sterk dat zijn kleren verscheurd werden. Maar hij dacht aan hoe dwaas de dorpelingen hem wel vonden voor het zien van het reuzehert als kind. Zo vond hij

in zichzelf een woedende kracht en met een gelukkige stoot velde hij de lynx.

“Verduiveld!” zei de heks.

“Als je denkt dat ik je nu nog zou losmaken van de appelboom, dan ben je gek!” zei de Dwaas.

Maar ze prevelde opnieuw een toverspreuk en uit de lucht kwamen kwade vogels met scherpe bekken neergedaald. Samen begonnen ze de Dwaas te pikken op zijn hoofd, zijn nek en zijn schouders. Maar met de dolk van de ridder kon de Dwaas ze allemaal neersteken.

“Dankjewel”, riep de Dwaas naar de heks, “Nu heb ik heerlijke vogels om soep van te koken vanavond. Lekker!”

En zo liep hij verder met pluimen in zijn haar terwijl de heks hulpeloos bleef roepen en tieren aan de appelboom.

Vermoeid zag hij in de verte al het donkere bos waar de dorpelingen nooit kwamen. De jonge Dwaas liep enthousiast en onbevreesd het bos binnen, zoals de Ridder der Speren zou doen, dacht hij bij zichzelf. Hij had stiekem verwacht dat het Magische Hert hem daar zou opwachten, maar hij zag alleen boom, na boom, na boom, na boom en na een tijd wist hij niet waar het bos nog begon of eindigde. Zo dwaalde de Dwaas niet een dag, niet twee dagen, maar vele dagen na elkaar rond.

Op een gegeven moment zag de Dwaas een zacht, groen glinsterpad lonken tussen de bomen, waar de zon door de kruinen van de bomen viel.

“Dit moet het spoor zijn van het reuzehert”, dacht de Dwaas bij zichzelf en viel, pardoes door de moeheid, flauw op de grond.

Maar toen hij opkeek kon hij zijn ogen niet geloven! De bomen waren veranderd in lange witte pilaren. De hemel was een feest van zwart en paars met schitterende sterren van wit en geel.

“Sta op”, hoorde de Dwaas een stem zeggen.

Hij stond op en zag in de verte een gigantische witte koepel, met een gouden tip die ver boven het bos uitstak. Hij volgde stilletjes het pad naar de tempel tot aan de oever, maar in de verste verten kon de Dwaas geen brug bespeuren om het water over te steken.

Er was iets curieus aan de hand. De Dwaas kon het gevoel niet van zich afschudden dat er iemand naar hem keek.

De Dwaas deed zijn schoenen uit en voelde met aarzelende tenen aan het koude water. En hoe langer hij keek, hoe banger hij werd om erin te zwemmen. Het water was zodanig donker dat hij niet eens kon zien hoe diep het was. Hij keek een tijd lang naar zijn spiegelbeeld in het water, aarzelend en twijfelend om erin te zwemmen.

Ineens sprongen in zijn spiegelbeeld lachende gezichten naar boven. Het waren waternimfen! Zij hadden een blauwe huid, het